

Universitätsbibliothek Paderborn

Venerabilis Patris Thomæ à Jesu ... Opera Omnia

Homini Religioso Et Apostolico Tam Qvo Ad Vitæ Activæ, Qvam Contemplativæ functiones utilissima, Duobus Tomis Comprehensa. In Qvibvs Singvlari Pietate, Varia Ervditione Clariori Et Breviori Stylo Continentvr Et Explicantvr ...

Tomás <de Jesus>

Coloniæ Agrippinæ, 1684

Cap. XV. Quæ sint imagines formatæ Angelorum, quid ignis, quæ humana species, qui oculi, quænares, quæ aures, quæ ora, quis tactus, quæ palpebræ, quæ supercilia, qui dentes, qui humere, quæ ulnæ, ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-38621

caput est contemplationis illius... Ut ergo per exempla DEO non propria nobis propria divina illuminatio dispensari distributionem ostendam, hanc similitudinem propono. *Solaris radij*, &c. Distributiones, inquit, sive effusiones solis radij bene distributæ in primam materiam; hoc est, in illam materiam venientes, quæ est prima, hoc est, optima & purissima, & illuminationum apurissima. Ad talem, inquam, materiam venientes implent eam, nullum in aliqua parte obstaculum luminis inveniunt, & implendo faciunt eam lucidiorum proclidissimam omnium, & sic per eam ipse radius manifestus declarat proprios splendoris: quia quanto perfectius radiat, tanto perfectius illuminabitur; & quanto perfectius illi infunditur, tanto clarius refunditur ex illa.

Accedens vero ex ætheribus materiis, quæ minus illuminationi sunt aptæ, illæ obscuriores habet distributionem super appositionem: sicut enim cum se infundit in illis caput imperfecte, ita & cum se effundit per illas super hoc extrinsecus apparet obscurare: quod provenit ex importunitate illuminationis materiarum... A subtilissimis enim materiis quibus perfectè comprehenditur, ad minus aptas descendens, a quibus imperfectè capitur, tandem ad alia tam faculenta, & grossa, & obfusca pervenit, quæ se omnino lumen repellunt, & nihil illuminationis capere possunt.

Lux spiritualis mentes puras & defecatas perfectè illuminat.

Ad hunc modum spiritualis lux ad mentes rationales veniens eas, quas puras invenit & defecatas perfectè illuminat: eas vero quas minus aptas reperit, minori claritate & (ut ita dicam) luce obscuriori illuminat. Quas vero omnino contrarias & faculentas ostendit, sua prorsus participatione & communione immunes relinquit.

Nec solum in lumine, sed etiam in calore materiali inavibilibis veritatis imago est. Nam ipse calor ea corpora quæ magis apta susceptioni suæ invenit, magis accendit; alia autem minus: donec tandem in contraria omnino, & dissimilia ostendens, nullum in eis suæ operationis effectum ostendit, &c.

Ex quibus inferunt mystici necessitatem purificationis, & dispositionis ad proficiendum in contemplatione & amore: de quo egimus in T.M. questione 8. proem. & infra agemus Resolution. 17 & 68.

CAPUT XIV.

Quid significet Angelicus numerus.

Dicit Angelos esse innumerabiles, licet Danielis 7. assignetur numerus centus pro incerto.

De quo D. Thomas 1. part. quest. 50. artic. 3. citans Dion. & q. d. de pot. quest. 6. a. 6. & de virtut. q. 1. a. 8.

CAPUT XV.

Quæ sunt formative Angelicarum virtutum imagines, & quæ deinde, id est, & reliqua.

Explicat quæ sint imagines formative Angelorum, ubi quid significet pubertas, dentes, humeri, ulnæ, manus, cor, pectus, dorsum, pedes, alæ, quod iras, indumentum, & similia.

De quibus D. Thomas 1. part. questione 51. S. Thom. art. 3. & questione 106. artic. 1. & quest. 107. art. 5. & questione 115. artic. 1. & 112. questio. 3. articulo 4. Quæ tamen ad symbolicam Theologiam magis spectant.

Concluditque Hugo expositionem istam his humilibus verbis. Hæc quidem in Hierarchiam B. Dionysii secundum sensum nostri possibilitatem præsumpti: sed timeo ne nostra illius adiciens, marmoreum patiem luto superduxi se convincat. Propterea veretur præsumptio imploret devotio. Mihi autem solatium affert, quod illius quem exponendum suscepimus, in quo sapientia transcendit, sanctitas condescendit.

LIBER II.

De Ecclesiastica Hierarchia S. Dionysii Areopag.

Iuxta lectionem Perionii, & expositionem paraphrasticam Pachymeræ, & S. Maximi ad documenta mystica.

CAPUT I.

Quæ sit traditio Ecclesiæ hierarchicæ, & quæ eius scopus.

Docet vim cujuslibet hierarchiæ esse, ut & ipse Pontifex pro sua natura, modo, & ordine in divinis mysteriis perficiatur, ac divinitatem consequatur, etque qui ipsi parent divinarum similitudinem impertiat: inferioribusque imitetur superiores, & alios sibi inferiores ad Thom. à Iesu Oper. Tom. II.

majora exciunt.

Cælestem hierarchiam incorpoream esse, & ideo mentaliter & spiritualiter perfici; nostram vero Ecclesiasticam esse sensibilem, & ideo sensibilibus instrui.

Hierarchiam dicit omnem rationem factorum, Hierarchiamque virum esse divino numine assistentem, qui omni sacra scientia sit præditus.

Principium hierarchiæ S. Trinitatem esse, finem vero unionem cum Deo, substantiamque ejus esse divina tradita oracula.

Aaa

D.